

[Undervisningsministeren.]

Gavn for Befolkningen. Det er saamænd kønt nok, men Ordet Seminarium og Seminarist syntes i hvert Fald en Tid og i visse Kredse at have faaet en vis Bklang, som man vilde bort fra.

Der er ganske vist nogle Vanskeligheder, naar vi kommer til de andre Benævnelser — det har det ærede Medlem Ret i —, og jeg har ogsaa overvejet dem. Se nu Lærerskoleforstander, det gaar udmærket. Lærerskolelærer lyder mindre godt, men dér kunde man maaske finde et andet Navn; det ærede Medlem nævnte, hvad Seminarielærerne har foreslaaet. Men saa er der en Vanskelighed, som det ærede Medlem ikke nævnte, og som jeg kom til at tænke paa, da jeg hørte det ærede Medlem, og det er: hvad skal man kalde en Lærer, der har bestaaet Lærerprøven, men endnu ikke er blevet ansat ved nogen Skole? Han hedder nu Seminarist, hvad skal man kalde ham?

Ved fælles Hjælp finder vi maaske nok et Navn; vi har jo mærkelige Titler i Forvejen: stud. med. og cand. med. og cand. polit., de lyder forbavsende og egentlig temmelig daarligt, synes jeg, men de er gaaet ind i det danske Sprog. Cand. mag.! cand. med.! — ja, saa kunde man for saa vidt ogsaa godt have cand. pæd., og naar man har hørt det i 10 Aar, lyder det sikkert ikke Spor mere afskrækkende end de andre. Officielt skulde det saa hedde: candidatus pædagogiae, men det bruger man jo aldrig. Man kunde ogsaa simpelt hen sige Lærerkandidat, ligesom man i Stedet for cand. theol. siger teologisk Kandidat og lægevidenskabelig Kandidat for cand. med.

Men det kom man nok ud over, et Navn er for mig aldrig noget afgørende Spørgsmaal, og jeg skal gerne forhandle med Udvalget, om det mener, vi skal beholde den gamle Betegnelse, eller vi skal gaa over til den nye.

Det ærede Medlem vilde gerne have obligatorisk Sprogundervisning, men vilde nøjes med eet Sprog. Det vil jo altid være et Fremskridt; men det vil blive meget vanskeligt at vælge. Som jeg sagde i min Fremsettelsestale, vilde jeg nødig have Valget mellem Tysk og Engelsk, vi trænger sikkert kulturelt i lige Grad til at have vore Vinduer aabne mod Syd og mod Vest, og jeg tror ogsaa, det med den 4-aarige Læreruddannelse og denne Optagelsesprøve vil kunne lade sig gøre.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch havde fuldkommen Ret, naar han nævnte, i hvilken Grad Teknikken her kan lette

os Sprogundervisningen. Den vil ogsaa i høj Grad hjælpe til at formindske og efterhaanden maaske helt fjerne den Forskel, som man navnlig tidligere har sagt vilde kunne rejse sig mellem By og Land, særlig mellem Byerne og de vidtstrakte og svagt bebyggede Egne med ringe Mulighed for at faa en Lærer, der kan disse Sprog, i alt Fald i Overgangstiden, og hvor Befolkningen har lang Afstand til Realskole eller Gymnasium.

Efterhaanden som Samfærdsels- og Samkvemsmidlerne udvikler sig saa rivende, som de gør nu for Tiden med Cykler, Rutebiler og Radio, formindskes jo heldigvis denne Afstand. Det er ogsaa det, der gør, at Skellet mellem Land- og Bybefolkningen svækkes og slettes mere og mere — det sker ligefrem i Kraft af den rivende tekniske og for saa vidt glædelige Udvikling, der finder Sted.

Der er jo ingen Tvivl om, at den Sprogundervisning, jeg fik i min Skoletid, er gammeldags og forældet nu, jeg tænker med Gru paa alle de Aar og Timer og alt det Arbejde, jeg anvendte paa den. Følgen var jo, at man lærte Sproget godt, man kunde skrive en fejlfri latinsk eller fransk Stil; men naar man saa var blevet Student og kom sammen med Udlændinge, kunde man ikke tale et Ord med dem, hverken med en Tysker eller Franskmand eller Englænder, man var fuldkommen døvstum.

Det var en skrækkelig Maade at undervise i Sprog paa, men det var det eneste rigtige Princip den Gang. Jeg husker, hvorledes min gamle Fransk lærer gjorde Nar ad disse Lærere, der begyndte i Pige-skolerne at tale Sproget med Eleverne. Han havde kun Haan tilovers for dem. Han mente, det vilde blive noget lignende som med Trine Rar i Aprilsnarrene. Ærede Medlemmer husker, at hun, naar hun tiltales paa Fransk, kan svare: Oui, Made-moiselle.

Nu er man dog heldigvis kommet ind paa en helt anden Fremgangsmaade og den eneste naturlige. Tænk, hvad Gram-mofonen betyder her. Allerede for en Del Aar tilbage begyndte dygtige Sproglærere at anvende Gram-mofonen til Indøvning f. Eks. af en Tale eller et Digt paa et udenlandsk Sprog. Ved Gang paa Gang at afrulle Gram-mofonen, langsommere eller hurtigere, fremmes den rent tekniske Indøvelse i Sproget, naturligvis ikke den aandelige Ud-vikling eller Modtagelighed, men Tilegnelses-hurtigheden fremmes i høj Grad derigennem. Radioen er jo ogsaa et vidunderligt Instru-ment til at lære Folk i den fjerneste Landsby